

Mogu li jednogodišnjaci zaista biti kazališna publika?

Mala scena približava se novom svjetskom trendu kazališta za bebe, stoga već nekoliko godina istražuje mogućnosti kazališta za djecu mlađu od tri godine

'Priča o svjetlu' završava tako što poziva publiku da zaviri u niz malenih kutija, od kojih svaka u sebi krije poseban, diskretno osvijetljen imaginativan svijet

'Priča o svjetlu' nježno komunicira s djecom, otvarajući prostore mašte, igrajući se s bojama i svjetlosnim krugom

Djecu obično povedemo u kazalište negdje oko treće ili četvrte godine. Za one mlade mislimo da su još premali. No, već nekoliko godina u Maloj sceni istražuju mogućnosti kazališta za djecu mlađu od tri godine. Nakon 'Priče o oblaku' i 'Priče o kotaču', prošlog je tjedna izašla i treća, 'Priča o svjetlu', i to za još mlađu publiku - onu koja će najvjerojatnije stići još u pelenama.

Mala scena približava se tako novom svjetskom trendu, kazalištu za bebe, koji se počeo stidljivo pojavljivati u Europi osamdesetih godina, da bi planetarnu popularnost stekao tek u novom mileniju.

Ivica Šimić, autor i jedini izvođač 'Priče o svjetlu', nastanak trenda objašnjava potrebom za kazališnim istraživanjem i nastavlja: 'Ne tako davno granica se spustila najprije s pete na treću godinu, pa se onda pokušalo raditi i za djecu mlađu od tri godine. I granica se neprekidno spušta tako da se sad uistinu rade predstave za djecu od nula do tri godine.'

Tekst kao melodija

Kad smo ljetos bili u Japanu, bio je jedan Francuz s predstavom za bebe od pet-šest tjedana. Tu sve postaje vrlo diskutabilno i o takvom se kazalištu vode velike rasprave, pa i o tome je li to uopće kazalište.'

'Priča o svjetlu' nježno komunicira s djecom, otvarajući prostore mašte, igrajući se s bojama i nestašnim živim svjetlosnim krugom. Bez velike

priče, više kroz razgovor i zajedničku igru, vodi mališane u prostore lijepoga. 'Ja s djecom razgovaram kao s osobama', priča Šimić. 'I govorim im pojmove koje oni ne mogu znati. Ali duboko vjerujem da je snaga lijepoga, sama po sebi, dovoljno jaka da ostavlja slike i da hrani one arhetipove koji postoje i da upravo na toj razini možemo komunicirati. Sama riječ, tekst, ovdje je više kao melodija, umirujući ton koji vodi od jedne do druge senzacije, vizualne ili akustičke. I samo preko niza takvih senzacija dijete može dobiti i poruku o tome što je moja slika lijepoga ili onoga o čemu bismo mogli komunicirati. Naravno da je to silno odgovorna pozicija i ja se često puta pitam odakle nama pravo da u te male klince usadujemo to što usadujemo.'

Ozbiljni promatrači

Raditi predstavu za jednogodišnjake sasvim je drugačije nego raditi predstavu za one malo starije, tvrdi Šimić. 'Lako je raditi kazalište za djecu od tri godine. Ona poznaju fenomene, pa su užasno sretni kad prepoznaju životinju ili kad mogu komunicirati na razini prepoznavanja boja ili emocija. Međutim, mi zapravo ne znamo što se događa s djecom mlađom od dvije godine. I kad prijedemo tu granicu, imamo problem, jer nemamo feedback. Djeca od oko godinu i pol dana će slušati, gledati, oni će sve oz-

**Teška zadaća
 Djeci se govore nepoznati pojmovi u nadi da će shvatiti 'lijepo'**

**Ivica Šimić:
 Ne volim glumiti za mlađe od dvije godine; želim povratnu emociju**

biljno odgledati, ali neće pokazati reakciju i mi nikada nećemo saznati što su zapravo dobili i možemo samo pretpostavljati što se s njima događa.

Nije samo za bebe

Ja zapravo ne volim raditi predstave za bebe mlađe od dvije godine, možda zbog neke glumačke sebičnosti ili narcizma. Glumac voli imati povratnu informaciju od svoje publike, igra da bi čuo smijeh ili plač, da bi prouzročio emocije koje će mu se onda vratiti i preko tih emocija on će dalje hraniti svoju glumu. Kod ovih malih beba to čovjek nikad ne zna i jednostavno je vrlo sam. I zato ja ne znam hoću li u tom istraživanju ići dalje.'

Ipak, priznaje Šimić, ima to i svojih čari, pa opisuje najveći kompliment koji je kao

glumac dobio, i to upravo u vrtiću. 'Nakon Priče o oblaku došla mi je jedna teta i rekla: Joj, ja vam se ispričavam; jedan dječak od godinu i šest mjeseci vam je za vrijeme predstave zaspao. Ali znate što je zanimljivo, on nikad ne spava u vrtiću. - E sad, ako je on mogao zaspasti, imati toliko povjerenja u nepoznatu osobu, onda je to najljepši kompliment koji sam ikad dobio u životu. Jer, za tako malu djecu predstava je realnost.'

'Priča o svjetlu' završava tako što poziva publiku da zaviri u niz malenih kutija, od kojih svaka u sebi krije poseban, diskretno osvijetljen i bujno imaginativan svijet. Nježnost i toplina koja isijava iz njih najbolja je preporuka za predstavu. I to ne samo za bebe. ●Iva Gruić

Ivica Šimić za najmlađe izvodi autorsku predstavu 'Priča o svjetlu'